

Veri Sacerdotis symbolum. Capilli cardidi denotant prudentiam, & cogitationes mandas: Podes vestis usque ad iulos, coelestem vitam cum perseverantia usque ad finem vite: Zona aurea p. accingebatur aa mammillas, quia tota ejus vita debet esse circumdata multa charitate salutis a iorum. Septem stellas habet in manu dextera; quia septem Sacramenta administrat, cum eis que confert gratiam sanctificantem, septemque Spiritus sancti dona. Vox illius instar aquarum multarum, v. x. est absolutio Sacramentalis, quae tanquam aquae multae mundat conscientiam, & extinguit incendium aeternae damnationis. Et gladius de ore ejus ex utraque parte acutus, virtus est Sacramentalis absolutio, cuius virtute diaboli confoditur potestas. Et recte ex utraque parte acutus nominatur, quia ut ait S. Antonius, Confessio acta, vel Confessor acutus debet esse, ut totaliter, ac radicitus omnia peccata carnalia, vel spiritualia valeat amputare, ne suggestionibus suis valeant iterum pillulare. Oculi tanquam flamma ignis, omnia aspicientes zelo honoris Dei, & non proprio commodo.

621. Facies ejus lucens, veluti splendidissimus sol. Et sicut sol omnia penetrans rimatur, & lustrat suis radiis, sic & confessor suae prudentiae, ac eruditionis radiis abditas latebras conscientiae poenitentis rimatur, & scrutatur, ut salutarem medellam valeat adhibere. Quatuor illa animalia quae currum Dei circumferebant, eique ministrabant, de eis ait Ezech. i. n. 18. & 10. n. 12. Totum corpus oculis plenum in circuitu. Quod de Sacerdotibus interpretatur D. Isidor. Pelusiot. lib. 1. Epistola 151. Dei Sacerdos, quoniam ad Deum appropinquat, animalium illorum multis oculis praeceptorum in morem, omni ex parte oculis esse debet eorum instar, nihil nescius.

622. Facies ejus, sicut sol lucet in virtute sua. Sol tunc lucet in virtute sua, quando suo calore, sua luce ac benignitate multas influentias infundit in terram. Ita Sacerdos in populo, sua prudentia probitate, ac admonitione, multas virtutes transfundat in aliorum animos. Jussit Deus oim, ut sex urbes refugii, ad quas homicidae se reciperent, in Tribu Levitica consti uerentur: De ipsi autem oppidis, quae Levitis dabitur, sex erunt in fugitivorum auxilia separata. Numer. 35. n. 6. Ac cur non aliis potius in tribubus locabantur; ut vel ex eo congruentius videbatur, ne cum sacris hominibus, profani immiscerentur? Oprimè Paulo de sacrificiis Abelis, & Caini, ad finem, sic ait: Dicendum, inquit, bonum virum mali esse redemptorem. Itaque merito peccatores ad Sacerdotes veniunt, ut purificentur. Ac si diceret; ideo peccatores ad solos Sacerdotes confugere videbantur, ut delinquentes, eorum influentiis scilicet, suo exemplo documento, ac doctrina, & consilio mitelescerent, ac meliores fierent.

Ap. i. n. 7. Et cum v. vidissem eum, cecidi ad pedes ejus, tanquam mortuus; & posuit dexteram suam super me, dicens; noli timere, ego sum primus & novissimus.

Sacerdos in confessione rimatur conscientiam poenitentis. Ezech. 1. D. Isidor. Pelusiot.

Sacerdos sua probitate multis virtutes transfundat in alios.

Num. 35.

VERSIONES.

Arabic. Imposuit mihi manum suam dexteram; ego sum primus, & ultimus.
Tigurin. Arias. Posuit dexteram suam manum dicens mihi.
Pagnia.
Syrus. Ne time; ego sum ille primus, & ille ultimus.
D. Cyprianus. Nolite timere.
Mariana. Principium, & finis.

EXPOSITIO XIII.

ET cum vidissem, scilicet, tam horribilem Christi visionem, oculos tanquam flammam habentis; gladium ore vibrantis, & voce horribili tonantis, Cecidi ad pedes ejus tanquam mortuus: Partim ex reverentia, partim ex multo pavore concepto, non ut verè mortuus, sed quasi exanimatus, non ut pedes ejus, veluti in terram cecidi ut de daniel dicitur 8. n. 18. Et posuit dexteram super me. Hoc est, erexit, corroboravit, ac confirmavit me, pra timore, ac stupore collabentem, ut de daniel dicitur citato loco: Collapsus est, & tetigit me, & statuit me in gradu meo. Et subdit textus: Ego sum primus, & novissimus. Ego sum Alpha & Omega, ego sum principium, & finis: ac si dicat; ego sum omnium deus, creator, ac conservator, & haec sunt propria epitheta Dei, ac si dicat: Ego sum Alpha, & Omega: principium, & finis. Ut patet ex supra dictis versic. 8. & ex Isai. cap. 44. num. 6. & cap. 48. num. 12. & de his latius in questionibus.

QUESTIO LXXI.

Quare Joannes tanto timore perterritus cecidit?

GENUINA, & litteralis ratio est quam dedi in expositione, quia Joannes magno tremore ac trepidatione, ex tam horribili visione, ut jam dixi in expositione, quasi exanimatus, corruit, ac cecidit, Hoc etiam accidit danieli 10. n. 9. & Christi Apostolis in Transfiguratione, Matt. 17. num. 6. Unde dominus nunc nostro Joanni occurrit, ipsumque erigit, dicens: Noli timere. Ita Andreas, Aretas, Rupertus, & alii.
Secundò Joachimus abbas: Quare cecidit, tanquam mortuus? Quia qui priusquam ista conspiceret, stare se in justitia culmine, quasi Christi Discipulus, & dilectus praeteris, praesumebat; ubi divina claritatis luce, & justitiae splendore perfusus est; quidquid sibi de ipso complacuit, despicit, unde & quasi mortuus ad pedes Domini cecidisse dicitur, quia nunquam melius tenebras suas mens humana disjudicat, quam cum divina Sapientia lucem, & justitiam, quae deus est, veritatem agnoscit. Joan. huc usque firmus

623.

Daniel. 1.

624.

Daniel. 10. Math. 17. Andreas. Aretas. Rupert. 6. 5. Joachim.

Quandò quis magis divinam celsitudinem agnoscit, tanto magis suam vilitatem intelligit.

Job. 42.

D. Gregor. Moral. cap. 2.

626. Purissimus justus ad conspectum extremi iudicis contremiscit.

Richard.

Job. 14. 627.

mus stabat: & tamen nunc cadit: & quomodo? Nonne visa eleganti facie alicujus, in illius intuitu delectatur? Cur ergo Joannes videns cadit? Quando quis magis penetrat, ac cognoscit divinam celsitudinem, tanto magis in illa, tanquam in speculo, intuetur suam exiguitatem, ac vilitatem; ex quo tanto rubore confunditur ut ad mortem pervenire videatur. Ecce cur Joannes imperfectorum personam agens, videns radiantem Christi faciem, instar solis splendidissimam, tanquam exanimatus cadit. Quò enim plus de divina pulchritudine agnoscitur, eò plus ad ejus aspectum se indignam agnoscit humana mens; quod pergens confirmat cit. Joachim, idcirco Beatus Job, qui contra iudicem Deum, tam multa ex persona tentatorum objecerat, à cap. 3. Anania voce Domini, obmutescit, & ait: Anatu oris anavi te, nunc au em oculus meus viciat se. Idcirco ipse me reprehendo, & ago poenitentiam in favilla, & cinere Job. 42. num. 5. Ac si dicat, multa de gloria ac maiestate tua, fama, ac auditu, acceperam; sed nunc cum te praesentem video, multò magis sum commotus, & ad conspectum tuum omnia mea peccata, etiam levissima, tanquam atomos ad solis radios, intueor; neque maxime inquinatum intelligo. Sic eundem locum interpretatur D. Gregor. lib. 35.

Tertiò. Vidit Joannes hic Christum D. in habitu, & forma iudicis; vocem ejus terribilem, ut aquarum, oculos praeter ignitos, tanquam flammam ignis, ex ore ejus exeuntem gladium ex utraque parte acutum, significantem sententiam punitivam & condemnativam damnatorum: Ite maledicti in ignem aeternum, ut explicavi sup à quest. 67. & 68. Et haec videns Joannes, praeter timore vehementi tanquam mortuus cecidit: Nonne Joannes in magno sanctitatis apice versabatur: Ipse enim erat virgo, purus, sanctissimus, & Apostolus Domini dilectus, ac singulariter dictus Filius Virginis; & tamen videns quandam formam, ac similitudinem Dei iudicantis tanta trepidatione, ac pavore conturbatur. Quid faciet miser peccator ante faciem tanti iudicis, quando magnus Joannes tanto timore concutitur? Quis non pavelet à supremo iudice? Quod in praesenti confirmat Richard, Victor, ait, Legimus, ait quod Esther Regem Assuerum contra basilicam suam in throno sedentem, virgam in manu tenentem, ardentibus oculis furorem pectoris indicantem contemplantem, planè exanimata fuit; in tantum, ut Rege, & Ministris ejus illam consolantibus, vix valuerit relevari. Quem in hoc loco Rex Assuerus significat, nisi Deum? Quem Esther, nisi animam? Quid basilica, nisi Divina aeternitas? Quid thronus, nisi maiestatem? Quid ardor oculorum, nisi supremi iudicis figurat terrorem? Esther intuita Regem, expavescit cecidit; & anima Deum, & districta Dei iusticia contremiscendo, coram Divina maiestate contremiscit. Expende ultima verba. Unde dicebat Sanct. Job. Quis mihi hoc tribuat, in inferno protegas, & abscondas me, donec pertransierit furor tuus. Job. 14. n. 11.

Quartò. Richardus de Sancto Victore: Mens humana, ait, quando perfectè ut in visibilia bona cognoscit, tanto amplius ipsa sese vilitat; & quanto sublimius Creatoris potentiam contemplant, tanto magis abud semetipsam humiliatur. Cui ad praesentiam divina celsitudinis evocatur Joannes, inò gnum se iudicans ante conspectum tantae maiestatis astare; humiliter se prosternit summam reverentiam, ac cultum illi deferens, & quando sublimius se erexit in contemplatione Divinitatis, tanto se humilius in ejus veneratione demittit ita D. Ambros. Pannonnus, Lyranus, & alii.
Ait Isaias 6. num. Viat Dominum sedentem super solium excelsum, & elevatum: Seraphim stabant super illud: sex ala uni, & sex ala alteri: & duabus velabant faciem ejus, & duabus velabant pedes ejus. Pagninus, ex Hebraeo sic legit: Seraphim stabant super illud sex ala erant unicuique; duabus velabant unumquisque faciem suam, & duabus valebant pedes suos. Expositione divina omnia bona manant; cur ergo Seraphim facies suas velant? Ut hoc modo tantam venerationem, ac reverentiam, erga Deum indicent, tanquam se indignos iudicantes, ut divino aspectui assisterent. D. Chrysostomus homil. 1. ad citata verba Isaias: Duabus alis velabant faciem, simul excludentia radii quae ibi non procedunt, eò quòd non possent ferre immensam ejus gloriam, simul autem, & suam Religionem, ac reverentiam significavit.

platur, tanto magis abud semetipsam humiliatur. Cui ad praesentiam divina celsitudinis evocatur Joannes, inò gnum se iudicans ante conspectum tantae maiestatis astare; humiliter se prosternit summam reverentiam, ac cultum illi deferens, & quando sublimius se erexit in contemplatione Divinitatis, tanto se humilius in ejus veneratione demittit ita D. Ambros. Pannonnus, Lyranus, & alii.
Ait Isaias 6. num. Viat Dominum sedentem super solium excelsum, & elevatum: Seraphim stabant super illud: sex ala uni, & sex ala alteri: & duabus velabant faciem ejus, & duabus velabant pedes ejus. Pagninus, ex Hebraeo sic legit: Seraphim stabant super illud sex ala erant unicuique; duabus velabant unumquisque faciem suam, & duabus valebant pedes suos. Expositione divina omnia bona manant; cur ergo Seraphim facies suas velant? Ut hoc modo tantam venerationem, ac reverentiam, erga Deum indicent, tanquam se indignos iudicantes, ut divino aspectui assisterent. D. Chrysostomus homil. 1. ad citata verba Isaias: Duabus alis velabant faciem, simul excludentia radii quae ibi non procedunt, eò quòd non possent ferre immensam ejus gloriam, simul autem, & suam Religionem, ac reverentiam significavit.

Altius tamen inquirendum est, cur non solum faciem velant, sed etiam & pedes eodem conatu: Et duabus velabant pedes suos? Unde supernis illis spiritibus venit haec cogitatio, ut pedes contergerent: Dicebantur Seraphim illi stare in circuitu throni; & ne quis suspicaretur minorem reverentiam in illis spiritibus eò quòd permittebant pedes suos firmos stare, absque eo quòd praeter timore, ac reverentia caderent, ex magna reverentia venit: quòd cum homini deficiant vires deficiantque pedes, quibus possit stare in conspectu maiestatis, ut accidit hic Joanni, ac Danieli 10. n. 9. lacebant confertus super faciem, & vultus meus habebat terrae. Et Ezechieli 2. n. 1. & 3. n. 23. Cum autem talis defectio gloriosos spiritibus accidere non possit, & aliunde cum pedes suos stantes viderent; ne quid minoris reverentiae in illis appareret, cum maximam ipsi ostentare vellent, inde pedes suos cooperiunt. Citat Chrysostomus. Cum plurimam haberent erga conditorem reverentiam, & hanc undique conantur praestare. Hanc ob causam, faciem, & pedes tegere dicuntur.

QUESTIO LXXIII.

Quare Joannes cecidit ad pedes Christi, cum igniti essent tanquam in camino ardenti?

DE Joanne dicitur, quòd ceciderit ad pedes Christi, ut denotetur, quòd ceciderit in faciem suam in terram? Iusti, & peccatores cadunt in terram; diverso tamen modo, nam iusti in faciem suam, ut Apostoli in Transfiguratione Matth. 17. n. 6. Ceciderunt in facies suas. Abraham Genes. 17. cum. 3. Cecidit in faciem. Ezechieli. 2. dum. 1. Daniel. 10. u. 9. 1. Reg. 4.

D. Ambros. Pannonn. Lyran. 624. Isai. 6.

Pagnin.

Seraphim summam reverentiam exhibent erga Deum.

D. Chrys.

629.

Seraphim velant pedes, quia stant, & non cadunt.

Daniel. 10.

Ezech. 2.

D. Chryl.

630.

Math. 1. Genes. 17. Ezechi. 2. Dan. 17. Dan. 10. G. 49.